

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 881 ²	Κυριακὴ Δ' Ματθαίου (Ματθ. 8,5-13) 6 Ἰουλίου 2014 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ ἑκατόνταρχος ὑπόδειγμα πίστεως

«Μόνον εἶπέ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου» (Ματθ. 8,8)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ὤρισε νὰ διαβάζεται ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου μία περικοπὴ, ποὺ ὁμιλεῖ γιὰ ἓναν **ἄνθρωπο πίστεως**. Πόσο ἀξίζει ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος!

Αὐτὸς ἦταν **ἑκατόνταρχος**, δηλαδὴ ἀξιωματικός. Ἀξιωματικὸς ὄχι ἐνὸς μικροῦ κράτους ἀλλὰ τῆς πανισχύρου Ῥωμαϊκῆς αυτοκρατορίας, ποὺ ἀπλωνόταν πρὸς Βορρᾶν, Νότον, Ἀνατολὰς καὶ Δυσμᾶς· τῆς αυτοκρατορίας, ποὺ πρωτεύουσα εἶχε τὴ Ῥώμη καὶ οἱ λεγεῶνες τῆς ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐκπρόσωπος λοιπὸν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐξουσίας κάτω στὴν Ἁγία Γῆ ἦταν ὁ ἑκατόνταρχος αὐτός.

Ἄλλὰ ἦταν **εὐγενὴς ὕπαρξις**. Δὲν ὑπερηφανευόταν οὔτε γιὰ τὸ ἔθνος του, οὔτε γιὰ τὸ ἀξίωμα του, οὔτε γιὰ τίποτε ἄλλο. Καὶ τὸ ἀπέδειξε ὅτι ἦτο εὐγενὴς ὕπαρξις. Πῶς;

Εἶχε στὸ σπίτι του ἓναν ὑπηρέτη, **ἓνα δοῦλο**. Καὶ παρ' ὄλο ποὺ οἱ δοῦλοι δὲν εἶχαν τότε καμμία ἀξία, ὁ ἑκατόνταρχος ἔδειξε γι' αὐτὸν μεγάλο ἐνδιαφέρον. Ἀρρώστησε ὁ δοῦλος κ' ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Ὁ κύριός του καὶ γιαιτροὺς κάλεσε, καὶ φάρμακα ἀγόρασε, καὶ κάθε ἄλλη περιποίησι τοῦ προσέφερε. Ἄλλ' αὐτὸς χειροτέρευε, κι ὁ ἑκατόνταρχος ἦταν περίλυπος.

Ξαφνικὰ ἀκούει, ὅτι παρουσιάστηκε κάποιος ποὺ θεραπεύει καὶ τὶς πιὸ βαρεῖες ἀσθένειες, ποὺ ἀνασταίνει καὶ νεκρούς. Εἶνε ὁ **Ἰησοῦς Χριστός**. Τότε ὁ ἑκατόνταρχος εἶπε μέσα του· Αὐτὸς θὰ θεραπεύσῃ τὸ δοῦλο μου!

Πῆγε στὸ Χριστὸ καὶ **ταπεινώθηκε** μπροστά του. Δὲν ὑπολόγισε οὔτε τὸ ἀξίωμα οὔτε τὸ βαθμὸ του· δὲν τὸν ἐνδιέφερε τί θὰ πῆ ὁ κόσμος. Τοῦ μίλησε γιὰ τὸν ἄρρωστο δοῦλο του. Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ λέει· «Θὰ ἔλθω ἐγὼ νὰ τὸν θεραπεύσω» (Ματθ. 8,7). Μόλις ὅμως ἄκουσε

αὐτὸ τὸ λόγο ὁ ἑκατόνταρχος, εἶπε· Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μοῦ κἀνης ἐπίσκεψι· πὲς μόνο ἓνα λόγο, καὶ ὁ δοῦλος μου θὰ γίνῃ καλά (ἐ.ἀ. 8,8). Ἄν ἐγὼ δίνω διαταγὲς καὶ ἐκτελοῦνται, πόσω μᾶλλον ἐσύ; Ἐγὼ εἶμαι ἓνας μικρὸς ἀξιωματοῦχος, ἐξουσιάζω ἑκατὸ στρατιῶτες· ἐνῶ ἐσύ ἐξουσιάζεις τὸ σύμπαν ὀλόκληρο. Δῶσε λοιπὸν μιὰ διαταγή, καὶ ὁ δοῦλος μου θὰ γίνῃ καλά.

Καὶ θαύμασε, λέει, ὁ Χριστὸς τὴν **πίστι** του. Καὶ ἔδωσε διαταγή. Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ δοῦλος θεραπεύθηκε.

***

Τί μεγάλα νοήματα ἔχει ἡ Ἐκκλησία! Σὺ, Κύριε, λέει, ἐξουσιάζεις τὰ σύμπαντα, ποὺ πειθαρχοῦν σ' ἐσένα ὅπως ὁ στρατιώτης.

Τώρα καὶ στὸ στρατὸ χαλάρωσε ἡ **πειθαρχία** ποὺ γνωρίσαμε ἐμεῖς ἄλλοτε. Ἄλλὰ τότε, στὴ Ῥωμαϊκὴ ἐποχὴ, εἶχαν σιδηρᾶ πειθαρχία. Ὑπακούουν, λέει, σ' ἐμένα οἱ στρατιῶτες· ἀλλὰ σύ, Κύριε, εἶσαι ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Κύριος τοῦ παντός, σ' ἐσένα ὑπακούουν τὰ σύμπαντα. **Τὸν παραδέχεται, δηλαδὴ, ὄχι ὡς ἄνθρωπο ἀλλ' ὡς Θεό**· ἔβλεπε κάτω ἀπὸ τὸ ταπεινὸ σχῆμα τοῦ ἀνθρώπου νὰ κρύβεται τὸ μεγαλεῖο τῆς Θεότητος. Ἄν διατάζω ἐγὼ, λέει, διατάζεις κ' ἐσύ, Κύριε, ἀφοῦ εἶσαι Θεός.

● Καὶ πράγματι ὁ Κύριος ὅλα τὰ ἐξουσιάζει. Στέκουν μπροστά του τὰ σύμπαντα σὰν στρατιῶτες. Παράδειγμα ὁ **ἥλιος**. Τὸ σκεφτήκατε; Ποτέ στρατιῶτης δὲν ἔδειξε τόση πειθαρχία ὅση ὁ ἥλιος. Εἶνε σὲ ἓνα σημεῖο, ποὺ τοῦ ὤρισε ὁ Μεγαλοδύναμος. Ἀνατέλλει στὴν ὥρα του, βασιλεύει στὴν ὥρα του, στρατιῶτης πιστὸς στὰ διατάγματα τοῦ Κυρίου. Ὁ Φλαμμαριών, ὁ μέγας ἀστρονόμος, τὸ λέει αὐτὸ κάπου. Γιά φανταστήτε, νὰ διατάξῃ ὁ Χριστὸς τὸν ἥλιο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τοῦ νὰ πάῃ; Πέρα, βαθεῖα μέσα στὸ ἄπειρο.

Ἐάν ἀπομακρυνθῆ, θὰ τὸν δοῦμε σὰν ἓνα ἀστεράκι. Καὶ τότε, ὦ τότε, δὲν θὰ μπορέση νὰ μᾶς θερμάνῃ· ἡ θερμοκρασία τῆς γῆς θὰ πέσῃ ἑκατὸ βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν, ἡ ἐπιφάνειά της θὰ γίνῃ πάγος, Βόρειος Πόλος, καὶ ποιὸς τότε θὰ μπορέση νὰ ζήσῃ πάνω σ' αὐτήν; Θὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὸ κρύο. Ἐάν πάλι δώσῃ ἄλλη ἐντολὴ ὁ Θεὸς καὶ πῆ τὸ ἀντίθετο, νὰ φύγῃ ὁ ἥλιος ἀπὸ 'κεῖ ποὺ βρίσκεται καὶ τί νὰ κάνῃ; Νὰ πλησιάσῃ. Τότε θὰ τὸν δοῦμε δέκα καὶ ἑκατὸ φορές μεγαλύτερο, ἡ θερμοκρασία μας θὰ φτάσῃ σὲ μεγάλα ὕψη πάνω ἀπὸ τὸ μηδέν, καὶ ἡ γῆ θὰ γίνῃ ξηραύλα, κάρβουνο.

● ὦ Χριστέ! στρατιώτης σου ὁ ἥλιος, σὲ ὑπακούει. Καὶ μόνο ὁ ἥλιος; Καὶ ἡ γῆ εἶνε στρατιώτης. Ὁ κόκκος αὐτὸς τῆς ἄμμου –ἐν συγκρίσει μὲ τὸ ἄπειρο σύμπαν– κινεῖται. Αὐτὴ ἡ ὑδρόγειος σφαῖρα εἶνε ἓνα λεωφορεῖο, ποὺ τρέχει μὲ μεγάλη ταχύτητα. Καὶ τὸ λεωφορεῖο αὐτὸ μεταφέρει ὄχι 50 ἢ 60 ἐπιβάτες, ἀλλὰ –παρακαλῶ μετρήστε– 5 δισεκατομμύρια ἀνθρώπους. Καὶ τρέχει, τρέχει μέσα στὸ ἄπειρο. Ποιὸς συγκρατεῖ τὴ γῆ; Ποιὰ τροχαία ρυθμίζει τὴν κίνησίν της;

● Ἄλλο παράδειγμα πειθαρχίας ἡ θάλασσα. Ὑπακούει. Εἶνε κτίσμα, δὲν εἶνε Θεός. Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας εἶχαν φθάσει σὲ μεγάλα ἐπιτεύγματα, ἀλλὰ στὸ θέμα τῆς θρησκείας εἶχαν πλάνη, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Κολοκοτρώνης. Παιδιά, λέει, οἱ ἀρχαῖοι ἦταν σπουδαῖοι ἐπιστήμες εἶχανε, Παρθενῶνες χτίσανε, ἀλλὰ ζοῦσαν σὰν τὰ ζῶα, λέει· πέτρες καὶ εἴδωλα λάτρευαν, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ τὴ θάλασσα. Ὅταν τὴ ἔβλεπαν ν' ἀφρίζῃ, θαύμαζαν. Ἐμεῖς –δόξα τῷ Θεῷ– ἔχουμε τὴν ἀληθινὴ θρησκεία· καὶ γνωρίζουμε, ὅτι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούει στὸ Θεό. Πῶς ὑπακούει; Πρῶτα - πρῶτα τὴν ἔχει περιορίσει ὁ Θεὸς σὲ ὠρισμένη ἔκταση. Ἀρχικὰ θάλασσα ἦταν ὅλη ἡ ὑδρόγειος. Καὶ εἶπε ὁ Θεὸς καὶ ἀπεχώρησε ἡ θάλασσα καὶ ἐμφανίσθηκε ἡ ξηρά, καὶ πάνω σ' αὐτὴν ἐμφανίσθησαν οἱ πηγές, οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ λίμνες. Ἐπειτα, ὡς πρὸς τὴν ποσότητα τοῦ νεροῦ, ὑπάρχει μιὰ συμμετρία θαυμαστή. Ποιὰ συμμετρία; Τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης ἐξατμίζεται συνεχῶς· ἀλλὰ ἐξατμίζεται μὲ μιὰ ἀναλογία θαυμαστή. Ἐάν ἐξατμιζόταν περισσότερο τοῦ δέοντος, ἡ θάλασσα θὰ ἐξαντλεῖτο καὶ θὰ ξεραινόταν· ἐάν ἐξατμιζόταν λιγώτερο τοῦ δέοντος, ἡ στάθμη της θὰ ἀνέβαινε ἐπικίνδυνα. Τώρα ὅμως ὅσο ἐξατμίζεται τόσο καὶ ἀναπληρώνεται μὲ τὴ βροχὴ, ποὺ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἐξάτμισι τοῦ νεροῦ τῆς θα-

λάσσης. Μιὰ γυναίκα στὸ χωριό μου εἶχε βάλει τὸν τέντζερη πάνω στὴ φωτιὰ γεμάτο νερό, ἄρχισε νὰ φλυαρῇ καὶ ξεχάστηκε, καὶ τὸ νερὸ ἐξατμίσθηκε. Ἐτσι μπορούσε νὰ ἐξατμισθῇ καὶ ἡ θάλασσα, καὶ τότε θὰ φαινόταν ὁ πυθμένας. Ἐάν πάλι ἡ ἐξάτμισι ἦταν μικρότερη, τότε θὰ ἐκαλύπτετο ὅλη ἡ γῆ ἀπὸ τὰ νερά καὶ θὰ εἶχαμε παγκόσμιο κατακλυσμό. Θαυμαστὸ ἐπίσης εἶνε, ὅτι μέσα στὴ θάλασσα ὁ Θεὸς ἔρριξε ἀλάτι. Ἐάν δὲν ἔρριχνε τὸ ἀλάτι, θὰ βρωμοῦσε καὶ θὰ σάπιζε ὁ κόσμος. Καὶ ἄλλα ἀκόμη θαυμαστὰ ὑπάρχουν. Μὲ ἀξίωσε ὁ Θεός, ὡς νησιώτη, νὰ γράψω ἓνα βιβλίο μὲ τίτλο «Ἡ θάλασσα» –400 περίπου σελίδες εἶνε–, στὸ ὁποῖο περιγράφω τὰ θαυμάσια τῆς θαλάσσης. Φτάνει μόνο ἡ θάλασσα ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπάρχει Θεός. ὦ Θεέ μου, πόσο ἀσύνητοι εἴμαστε καὶ δὲν σκεπτόμαστε τὰ μεγάλα σου, πόσο ἀχάριστοι καὶ ἀγνώμονες εἴμαστε καὶ δὲν νιώθουμε τίς εὐεργεσίες σου! Ὅμιλοῦμε περὶ πραγμάτων φυσικῶν, ἐνῶ πίσω ἀπ' ὅλα στέκει ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ.

Ὅλα λοιπὸν ὑπακούουν στὸ Θεό, καὶ εἶχε δίκιο ὁ ἐκατόνταρχος. Ὑπακούει ὁ ἥλιος, ὑπακούει ἡ γῆ καὶ ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα, ὑπακούει ἡ θάλασσα καὶ τὰ νερά, τὰ πάντα ὑπακούουν· καὶ ὁ μόνος ποὺ δὲν ὑπακούει εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Τὸ σκουλήκι ὁ ἄνθρωπος πάει κόντρα μὲ τὸ Θεό. Αὐτὸς ἀποτελεῖ παραφωνία μέσα στὸ σύμπαν.

* * *

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα, ἀγαπητοί μου, νὰ πῶ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου, καὶ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δώσῃ δύναμι νὰ πειθαρχοῦμε στὸ θέλημά του τὸ ἅγιο. ὦ Θεέ μου! σ' ἐσέ-να ὑπακούουν τὰ πάντα. Σὲ παρακαλοῦμε, **βοήθησέ μας νὰ ὑπακούσουμε κ' ἐμεῖς**, τὰ ἀτίθασα ὄντα.

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ὑπακούσουμε στὸ Θεό, θὰ δοῦμε ἀκόμη μεγαλύτερα θαύματα καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ἔθνος. Τώρα μᾶς περιφρονοῦν καὶ μᾶς ἀπειλοῦν νὰ μᾶς θάψουν. Ἄλλ' ἐάν μᾶς ἐλεήσῃ ὁ Θεός, **θὰ δοῦμε πάλι εὐλογίες** ὅπως καὶ παλαιότερα. Τὸ '12, ποὺ ὠρμήσαμε ὡς λέοντες καὶ φθάσαμε μέχρι τὴν Ἄγκυρα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἠρωες (μὲ Πλαστήρα καὶ Κονδύλη καὶ Κουντουριώτη), τότε ἓνας Ἕλληνας πέθαινε, καὶ ὀκτῶ γεννιόντανε. Τώρα ἓνας πεθαίνει καὶ μισὸς γεννιέται... Μόνο ἂν ἐπιστρέψουμε στὶς ἀθάνατες ρίζες μας, ἐάν πιστέψουμε ὅπως θέλει ὁ Θεός, τότε πάλι θὰ δοῦμε καλύτερες ἡμέρες, διὰ πρεσβειῶν πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**